

การพัฒนารูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ในโรงเรียน ประถมศึกษา

The Model for Evaluating the Development of the Writing Skills of Students with Learning Disabilities in Elementary Schools

ประจักษ์ ทองเลิศ^{*1} อมรรัตน์ พันธุ์งาม^{**2} และ ประภาศิต อาณาภสณายการ^{***3}

¹สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 3 ต.หนองฉลอง อ.อุษันต์ จ.ศรีสะเกษ 33140

²คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี

³คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

E-mail: tongjak04@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีการดำเนินการ 4 ขั้นตอน โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา โดยวิธีประชุมระดมความคิดเห็นผู้บริหารและครูโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม 2) เพื่อสร้างรูปแบบการประเมินทักษะการเขียน ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา ยกร่างรูปแบบด้วยวิธีประชุมระดมความคิดเห็นของครูแกนนำโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวมที่สอนเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน ตรวจสอบความสอดคล้องของเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญ 3) เพื่อทดลองใช้รูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษาครั้งที่ 1 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน ครูแกนนำต้นแบบการเรียนรวม ผู้บริหารโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม ครั้งที่ 2 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน ชั้นประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนจำนวน 6 คน โดยเลือกแบบเจาะจง และ 4) เพื่อศึกษาประสิทธิผลรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา โดยใช้แบบประเมินความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และประโยชน์ของรูปแบบ ผู้ให้ข้อมูลเป็นครูผู้สอน ผู้ปกครองนักเรียน ผู้บริหารโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวมและศึกษานิเทศก์ สถิติที่ใช้ ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยปรากฏดังนี้ 1) สภาพปัญหาการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา ครูผู้สอนขาดความรู้ ความเข้าใจ กระบวนการวัดและประเมินผลที่ชัดเจน ครูขาดการวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้รายมาตรฐาน ขาดแนวการสอนเขียนของเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้ไม่มีรูปแบบหรือแนวทางการวัดและประเมินผล การสอนด้านการเขียนที่เหมาะสม ขาดความเข้าใจในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล และแผนการจัดการเรียนรู้เฉพาะบุคคล ขาดสื่อการสอนเขียนเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน 2) รูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ในโรงเรียนประถมศึกษาที่สร้างขึ้น มีองค์ประกอบ 4 ส่วน ประกอบด้วย (1) แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (2) แผนการสอนเฉพาะบุคคล (3) แบบฝึกประเมินทักษะการเขียนคำพื้นฐานตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และ (4) คู่มือการใช้รูปแบบ 3) การทดลองใช้รูปแบบ ครั้งที่ 1 พบว่า แบบฝึกประเมินทักษะ การเขียนช่องเติมอักษรในแบบฝึกหัดที่ 6 มีขนาดเล็กนักเรียนทำคะแนนร้อยละ 86.17 ครั้งที่ 2 นักเรียนทำคะแนนได้ร้อยละ 88.00 ซึ่งนำคะแนนไปประกอบในการตัดสินผลการเรียนของนักเรียนตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ครูและผู้ปกครองสามารถนำรูปแบบไปใช้ในการพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนได้ 4) ประสิทธิผลรูปแบบ ประเมินโดยผู้ปกครองนักเรียน ครูผู้สอน ผู้บริหารโรงเรียนและศึกษานิเทศก์ โดยรวมพบว่า ความเหมาะสมของรูปแบบ อยู่ในระดับมาก ความเป็นไปได้ของรูปแบบอยู่ในระดับมาก และประโยชน์ของรูปแบบอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: รูปแบบการประเมิน ทักษะการเขียน นักเรียนบกพร่องทางการเรียนรู้

Abstract

The objectives of this research were 1) to study the evaluation problems of the students with learning disabilities in elementary schools by using the results of the brainstorming sessions of the school administrators and teachers 2) to create the format for the evaluation of the writing skills of students with learning disabilities in elementary schools. The problems studied were used to draft a format of the classroom evaluation by using the results of the brainstorming sessions of teachers of the model schools who taught the students with writing disabilities. This had been checked the content's congruence by the experts. 3) to test out the format of writing skills evaluation of the students with learning disabilities in the elementary schools. This was conducted first to find out the defectiveness of the format, the subjects used in the study were the students, teachers and the model administrator. The second reason was to study the samples of 6 students with learning disabilities in writing. 4) to study the effectiveness of the format of writing skills of the students with learning disabilities in elementary schools by using the evaluation of suitability, possibility and benefits format. The data provided was information from the teachers, parents, model administrators, and the educational supervisor. The data was analyzed by using percentage, mean and standard deviation.

The research findings were as follows:

1) The problems with the writing skills evaluation of the learning disabilities of students in the elementary schools were found that the teachers lacked of knowledge and lacked of clearly understanding of evaluation process. They didn't do the standard analytical educational in each item and lacked of guidelines to instruct the students with learning disabilities. There was no appropriate evaluation format or guidelines for writing skills. There was no understanding of the Individual Education Programs (IEP) and the Individual Implementation Programs (IIP). They lacked the teaching materials for the students with learning disabilities. 2) A developed evaluation format for the students with learning disabilities in the elementary schools (1) Individual Education Programs (IEP) (2) Individual Implementation Programs (IIP) (3) The criteria of the evaluation formats of writing skills were based on the Basic Education Curriculum 2551BE. (4) The handouts were validated by the experts 3) The initial tests revealed that defective formats were being used in the evaluation of the writing skills exercises of 6 students that had a score of 86.17%. For the second test, they had a score of 88.00%. These scores were from validated handouts of the students educational achievements which were based on the IEP. 4) The effectiveness of the formats were evaluated by the parents, teachers, school administrations and the supervisors It was to be found suitable at a high level possibility at a high level, and benefits at a high level.

Keywords: Evaluation model, Writing skill, Learning disabilities students

บทนำ

การศึกษาเป็นกระบวนการพัฒนาคุณภาพมนุษย์ ให้เป็นคนที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ โดยเฉพาะเด็ก กลุ่มผู้พิการ ดังพระราชดำริในสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่พระราชทานแก่คณะกรรมการมูลนิธิธรรมาภิบาลคนพิการ ในพระราชูปถัมภ์ของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน วันศุกร์ที่ 22 มีนาคม 2517 ว่า “งานช่วยเหลือผู้พิการนี้ก็มีความสำคัญอย่างยิ่ง

เพราะว่าผู้พิการไม่ได้อยากจะเป็น ผู้พิการและอยากช่วยเหลือตนเอง ถ้าเราไม่ช่วยเขาให้สามารถที่จะปฏิบัติงานอะไร เพื่อชีวิต และมีเศรษฐกิจของครอบครัว จะทำให้เกิดสิ่งดีที่หนักในครอบครัวหนักแก่ส่วนรวม ฉะนั้นนโยบายที่จะทำก็คือช่วยตนเองได้ เพื่อเขาจะสามารถเป็นประโยชน์ต่อสังคม” และรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มาตรา 49 กำหนดว่าบุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับ

การศึกษาไม่น้อยกว่าสิบสองปีรัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึง และมีคุณภาพ โดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย วรรคสอง ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพหรือผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก ต้องได้รับสิทธิตามวรรคหนึ่งและการสนับสนุนจากรัฐเพื่อให้ได้รับการศึกษาโดยทัดเทียมกับบุคคลอื่น และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 มาตรา 22 การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ และมาตรา 10 วรรคสอง การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลซึ่งมีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคมการสื่อสารและการเรียนรู้หรือมีร่างกายพิการ หรือทุพพลภาพหรือบุคคลซึ่งไม่สามารถพึ่งตนเองได้หรือไม่มีผู้ดูแลหรือด้อยโอกาส ต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิและโอกาสได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษ นอกจากนี้ ในวรรคที่สามยังกล่าวไว้ว่า การศึกษาสำหรับ คนพิการในวรรคสอง ให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายและให้บุคคลดังกล่าวมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อบริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง กระทรวงศึกษาธิการได้ดำเนินการเกี่ยวกับเด็กพิการและได้ประกาศจำแนกประเภทพิการเป็น 9 ประเภทเพื่อสะดวกในการจัดเข้าเรียน และข้อตกลงที่ชัดเจนว่าคนพิการใดเหมาะสมที่จะเข้าเรียนในโรงเรียนสอนคนพิการโดยเฉพาะหรือเข้าเรียนร่วมได้ ดังนี้

- 1) เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา
- 2) เด็กที่มีความบกพร่องทางการมองเห็น
- 3) เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
- 4) เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือสุขภาพ
- 5) เด็กที่มีความบกพร่องทางการพูดและภาษา
- 6) เด็กที่มีความบกพร่องทางพฤติกรรมหรืออารมณ์
- 7) เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้
- 8) เด็กออทิสติก
- 9) เด็กพิการซ้ำซ้อน (กระทรวงศึกษาธิการ 2552) เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หรือ LD คือเด็กสามารถปรับ บำบัดให้สามารถเรียนรู้ได้ อย่างไรก็ตามเด็กบางคนก็ไม่ได้ ถึงจะไม่สมบูรณ์ก็ตาม เด็กเหล่านี้สามารถช่วยเหลือตัวเองให้ดำรงชีวิตได้อย่างเด็กปกติในสังคม แต่ทางด้านนักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้มองไปที่ภาวะที่เด็กมีความบกพร่องในการเรียนรู้ ซึ่งมีผลมาจากความผิดปกติของการทำงานของสมองที่ทำให้เด็กไม่สามารถเรียนรู้ได้เต็มศักยภาพ ทั้งๆ ที่เด็กกลุ่มนี้ไม่ได้เป็นปัญญาอ่อนไม่ได้มีความพิการ เด็กบกพร่องทางการเรียนรู้

มีลักษณะความบกพร่อง 3 ด้าน คือ ด้านการอ่าน การเขียน และการคิดคำนวณ ซึ่งนักเรียนที่บกพร่องไม่ว่าจะเป็นด้านใดด้านหนึ่งหรือหลายด้านล้วนส่งผลกระทบต่อคุณภาพการเรียนรู้ทั้งสิ้น ความบกพร่องทางการเรียนรู้เกิดจากความผิดปกติของกระบวนการทางจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับความรู้ ความเข้าใจ การใช้ภาษา การพูดหรือการเขียน (ผดุง อารยะวิญญู 2544) ประจักษ์ ทองเลิศ (2546) ได้ศึกษาคำยากสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการเขียนสะกดคำมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความยากง่ายของคำพื้นฐานที่ในบทเรียนกลุ่มสาระภาษาไทยช่วงชั้นที่ 1 สำหรับเด็กเรียนร่วมประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการเขียนสะกดคำและเพื่อคัดกรองเด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการเขียนสะกดคำโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 3 สรุปว่าการหาระดับความยากง่ายของคำที่เด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการเขียนสะกดคำ เด็กนักเรียนไม่สามารถเขียนคำพื้นฐานที่หลักสูตรกำหนดให้เรียนได้ตรงตามระดับชั้น แสดงว่าวิธีการสอนเขียนสะกดคำเด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ ที่ใช้สอนไม่เหมาะสม และประจักษ์ ทองเลิศ (2549) ได้ทำการศึกษาการสร้าและพัฒนาคู่มือครูการสร้าแบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการเขียนสะกดคำ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สรุปว่าการสอนเขียนสะกดคำสำหรับเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้จะต้องมีการฝึกอย่างต่อเนื่อง ครูจะต้องสร้าแบบฝึกการเขียนสะกดคำให้นักเรียนฝึกเขียนคำโดยให้นักเรียนเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ ประสบการณ์ใหม่ และสามารถเชื่อมโยงปรับความรู้เดิมเข้ากับความรู้ใหม่จากการนิเทศติดตามการจัดกระบวนการเรียนรู้เด็กพิเศษเรียนร่วมโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศรีสะเกษ เขต 3 ได้สรุปปัญหาดังนี้ 1) ครูผู้สอนขาดความรู้ความเข้าใจลักษณะนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านต่างๆ 2) ครูผู้สอนไม่สามารถผลิตสื่อการเรียนการสอนที่เหมาะสมสำหรับเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้ ได้ 3) ครูผู้สอนเด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการเขียนสะกดคำไม่มีแนวทางการสอนเขียนสะกดคำที่เหมาะสมสำหรับเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้ 4) ครูผู้สอนเด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการเขียนสะกดคำไม่มีแนวทางการสอนแบบการวัดผลประเมินผลการสอนเขียนสะกดคำที่เหมาะสมสำหรับเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้ และได้สำรวจ

จำนวนเด็กพิเศษเรียนร่วม 9 ประเภทของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 3 พบว่ามีกลุ่มเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้จำนวนมาก ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา จึงได้คัดเลือกโรงเรียนต้นแบบเรียนรวมเพื่อพัฒนารูปแบบการวัดและประเมินผลระดับชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัญหาการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา
2. เพื่อสร้างรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา
3. เพื่อทดลองใช้รูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
4. เพื่อศึกษาประสิทธิผลรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากร ได้แก่ ครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้โรงเรียนต้นแบบการเรียนรวมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา ศรีสะเกษ เขต 3 ตามรายชื่อที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานประกาศเป็นโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวมและนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ 1) ครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ระดับประถมศึกษาโรงเรียนบ้านสำโรงพลัน จำนวน 6 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง และ 2) นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ระดับประถมศึกษาโรงเรียนบ้านสำโรงพลัน จำนวน 6 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ดังนี้ 1) เอกสารประกอบรูปแบบการประเมินด้านการเขียน 2) แบบประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบ

ขั้นตอนและวิธีการในการเก็บรวบรวมข้อมูล ใช้วิธีวิจัยและพัฒนา (Research and Development) มี 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ศึกษาสภาพ ปัญหาการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษาจากการใช้วิธีประชุมระดมความคิดเห็นด้านการประเมินทักษะการเขียนเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนจากครู ผู้บริหารโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวมใช้วิธีการประชุมระดมความคิดเห็น

ขั้นที่ 2 สร้างรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษาใช้วิธีการประชุมระดมความคิดเห็นจากครูโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม และโรงเรียนแกนนำเรียนร่วมที่สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนและนำรูปแบบที่สร้างไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบรูปแบบด้านความเหมาะสมความเป็นไปได้โดยใช้ดัชนีความสอดคล้อง (IOC) (เสนอ ภริมจิตร์ม่อง 2545) และประเมินองค์ประกอบรูปแบบใช้วิธีการประชุมระดมความคิดเห็น

ขั้นที่ 3 ทดลองใช้รูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษาที่เรียนร่วมกับเด็กปกติโดยการทดลองใช้กับโรงเรียนต้นแบบการเรียนรวมสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 3 จำนวน 2 โรงเรียน ทดลองครั้งที่ 1 โรงเรียนบ้านหนองเชียงทูน อำเภอปรางค์กู่ จังหวัดศรีสะเกษ เพื่อหาข้อบกพร่องของเครื่องมือ ทดลองครั้งที่ 2 โรงเรียนบ้านสำโรงพลัน อำเภอไพรบึง จังหวัดศรีสะเกษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน จำนวน 6 คน โดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้เอกสารประกอบรูปแบบ

ขั้นที่ 4 ศึกษาประสิทธิผลรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษาเป็นแบบสอบถามความคิดเห็น ประเมินประสิทธิผลด้านความเหมาะสมรูปแบบ ความเป็นไปได้ของรูปแบบและประโยชน์ของรูปแบบ ผู้ให้ข้อมูลเป็นครูผู้สอนเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผู้ปกครองนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ผู้บริหารโรงเรียนและศึกษานิเทศก์ที่เกี่ยวข้องทางด้านรูปแบบ

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ รูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา

ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลการประเมินประสิทธิผลการใช้รูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูล โดยเลือกใช้สถิติพื้นฐาน คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการศึกษาสภาพปัญหาการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา

ผลการศึกษาสภาพความคิดเห็นเกี่ยวกับสภาพปัญหาด้านการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา โรงเรียนแกนนำต้นแบบเรียนรวม โดยการประชุมระดมความคิดจำนวน 4 โรงเรียนจากครู ผู้บริหารในปีการศึกษา 2557 โรงเรียนละ 7 คน รวม 28 คน พบว่าครูผู้สอนยังขาดความรู้ ความเข้าใจ ยังไม่ทราบขั้นตอน กระบวนการวัดและประเมินผลที่ชัดเจน ครูผู้สอนขาดการวิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้รายมาตรฐาน ส่งผลให้การกำหนดหน่วยการเรียนรู้ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการนำไปใช้ ขาดแนวการสอนเขียน ไม่มีรูปแบบหรือแนวทางการวัดและประเมินผล การสอนด้านการเขียนได้อย่างเหมาะสม เครื่องมือที่ใช้วัดและประเมินผลไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์และมาตรฐานการเรียนรู้ และไม่ครอบคลุมเนื้อหาตามหลักสูตร ประกอบกับครูขาดความรู้ความชำนาญในการจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (Individualized Education Program : IEP) และแผนการจัดการเรียนรู้เฉพาะบุคคล (Individual Implement Plan : IIP) และมีภาระงานนอกเหนือจากการสอนมาก การจัดทำแผนการสอนเฉพาะบุคคลจึงเป็นงานที่ต้องใช้เวลาในการจัดทำค่อนข้างมาก การวิเคราะห์ผู้เรียนเป็นรายบุคคลเพื่อจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับผู้เรียนตามสภาพปัญหาจึงเป็นสิ่งที่ต้องเตรียมค่อนข้างมาก ครูส่วนใหญ่ไม่ได้จบการศึกษาพิเศษทำให้การจัดการสอนขาดหลักการขาดกลวิธีในการสอน โรงเรียนไม่มีระบบหรือรูปแบบที่จะใช้ในการช่วยเหลือนักเรียนกลุ่มนี้โดย

เฉพาะสื่อการเรียนการสอนยังไม่เหมาะสมกับเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

2. ผลการสร้างรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา

2.1 นำผลการศึกษาสภาพปัญหาการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ชั้นที่ 1 มาสร้างรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ของโรงเรียนแกนนำการเรียนรวม โดยครูผู้สอนเด็กบกพร่องทางการเรียนโรงเรียนแกนนำการเรียนรวม จำนวน 12 คน ด้วยการใช้วิธีการประชุมระดมความคิด พบว่าการสร้างรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้รูปแบบประกอบด้วย

1) รูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา ซึ่งประกอบด้วยแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) แผนการจัดการเรียนรู้เฉพาะบุคคล (IIP) ชุดคำพื้นฐานตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และแบบฝึกการเขียนมีการกำหนดขั้นตอนการวัดกิจกรรมและประเมินผลระดับชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน และกำหนดเงื่อนไขการใช้รูปแบบ

2) คู่มือการใช้เอกสารประกอบรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา ซึ่งประกอบด้วยขั้นตอนการจัดกิจกรรมการวัดผลประเมินผลแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) แผนการจัดการเรียนรู้เฉพาะบุคคล (IIP) กำหนดการจัดกิจกรรมตามแผนการสอน แผนการจัดการศึกษาเรียนรู้ที่ 1-10 แบบบันทึกคะแนนและการตัดสินและเงื่อนไขในการใช้เอกสารประกอบ

3) เอกสารประกอบรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา ซึ่งประกอบด้วยแบบฝึกการเขียนจำนวน 10 แบบฝึก มีขั้นตอนการฝึกเขียนแต่ละแบบฝึก 8 ขั้นตอน กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน เพื่อนำผลของคะแนนใช้ประกอบในการตัดสินผลการเรียนของนักเรียนตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP)

2.2 ผลการพัฒนา รูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ใน

โรงเรียนประถมศึกษา โดยตรวจสอบด้านความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และประโยชน์ของรูปแบบการประเมิน ทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีความ บกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา โดยการหา ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence : IOC) ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน พบว่าการพัฒนารูปแบบการ ประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่อง ทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษาผลการพิจารณาอยู่ใน ระดับใช้ได้

2.3 ผลการประเมินประสิทธิผลรูปแบบการ ประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่อง ทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา โดยตรวจสอบความ เหมาะสม ความเป็นไปได้ และประโยชน์ของรูปแบบด้วย การการหาค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน พบว่า การประเมินประสิทธิผลรูปแบบการประเมิน ทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียน รู้ในโรงเรียนประถมศึกษาผลการพิจารณาอยู่ในระดับใช้ได้

3. ผลการทดลองใช้รูปแบบการประเมินทักษะ การเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ใน วิทยาลัยประถมศึกษา รายละเอียดตามลำดับดังนี้

3.1 ทดลองใช้รูปแบบการประเมินทักษะ การเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ใน วิทยาลัยประถมศึกษา ครั้งที่ 1 เพื่อหาข้อบกพร่องของเครื่อง มือกับโรงเรียนต้นแบบเรียนรวม จำนวน 1 โรงเรียนคือ วิทยาลัยบ้านหนองเชียงทูน ในวันที่ 23-30 พฤศจิกายน 2558 โดยทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษา จำนวน 3 คน ครูแกนนำต้นแบบเรียนรวม จำนวน 1 คน และ ผู้บริหารโรงเรียน จำนวน 1 คน พบว่า นักเรียนสามารถ ทำคะแนนจากเอกสารประกอบรูปแบบการประเมินทักษะ การเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ใน วิทยาลัยประถมศึกษาทุกด้าน โดยเฉลี่ยร้อยละ 86.17 ได้ ปรับปรุงเอกสารประกอบรูปแบบเนื่องจากตัวหนังสือเล็ก ในบางแบบฝึกหัดช่องเติมตัวอักษรในแบบฝึกหัดที่ 6 มีขนาดเล็ก นักเรียนบางคนอาจมีปัญหาทางสายตาจึงทำให้ มีปัญหาในการดูตัวอักษรและต้องใช้เวลาในการทำแบบ ฝึกหัดจนกว่านักเรียนจะทำเสร็จหรือนำไปให้ผู้ปกครอง ช่วยในการฝึกเขียน

3.2 ผลการประเมินประสิทธิผลรูปแบบการ ประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่อง ทางการเรียนรู้ในวิทยาลัยประถมศึกษาโดยครูโรงเรียน ต้นแบบการเรียนรวม จำนวน 1 คน ผู้บริหารโรงเรียน

จำนวน 1 คน พบว่าระดับความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และประโยชน์มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก

3.3 ผลการทดลองใช้รูปแบบการประเมิน ทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียน รู้ในวิทยาลัยประถมศึกษา ครั้งที่ 2 กับกลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนที่มี ระดับเขาวินิจฉัยปกติ ไม่มีความพิการซ้ำซ้อน ในโรงเรียน บ้านลำโรงพลัน เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษา จำนวน 6 คน โดยการเลือกแบบเจาะจง ในวันที่ 21 ธันวาคม 2558 ถึง 11 มีนาคม 2559 พบว่า นักเรียนสามารถทำคะแนนจาก เอกสารประกอบรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในวิทยาลัยประถม ศึกษ ทุกด้านโดยเฉลี่ยร้อยละ 88.00

4. ผลการศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการ ประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่อง ทางการเรียนรู้ในวิทยาลัยประถมศึกษาผู้วิจัยได้ศึกษา ประสิทธิภาพรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในวิทยาลัยประถม ศึกษ จากครูผู้สอน ผู้ปกครองนักเรียน ผู้บริหารโรงเรียน ต้นแบบการเรียนรวมและศึกษานิเทศก์ จำนวน 14 คน พบว่าด้านความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=4.45$) ด้านความเป็นไปได้อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=4.37$) และ ด้านประโยชน์อยู่ในระดับมาก ($\bar{x}=4.36$)

สรุปผลการวิจัย

1. การศึกษาสภาพปัญหาการประเมินทักษะ การเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ในวิทยาลัยประถมศึกษา พบว่าครูผู้สอนยังขาดความรู้ ความเข้าใจ ขั้นตอน กระบวนการสอนเขียน การวัดและ ประเมินผลทักษะการเขียน ไม่มีรูปแบบแนวทางการ ประเมินทักษะการเขียน ไม่มีรูปแบบการสอนเขียนที่ เหมาะสม เครื่องมือการประเมินทักษะการเขียน ไม่เหมาะสมไม่มีความรู้ความเข้าใจการจัดทำแผน การจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) แผนการจัดการเรียนรู้ เฉพาะบุคคล (IIP)

2. การสร้างรูปแบบการประเมินทักษะการเขียน ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในวิทยาลัย ประถมศึกษา พบว่า รูปแบบการประเมินทักษะการเขียน ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในวิทยาลัย ประถมศึกษา ประกอบด้วย แผนการจัดการศึกษาเฉพาะ

บุคคล (IEP) แผนการจัดการเรียนรู้เฉพาะบุคคล (IIP) ชุดคำพื้นฐานตามหลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และแบบฝึกการเขียนที่กำหนดการจัดกิจกรรมการวัดและประเมินผลมีเกณฑ์การให้คะแนน จำนวน 10 แบบฝึก แต่ละแบบฝึกมี 8 ขั้นตอนในการฝึกทักษะการเขียน

3. การทดลองใช้รูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา พบว่า การทดลองครั้งที่ 1 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน ทำคะแนนจากแบบฝึก ได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 86.17 ได้ปรับปรุงตัวหนังสือที่เล็กในบางแบบฝึกของเดิมอักษรมีขนาดเล็ก เพราะนักเรียนบางคนอาจมีปัญหาทางสายตา การทดลองครั้งที่ 2 พบว่า นักเรียนทำแบบฝึกได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 88.00 ซึ่งสามารถนำผลคะแนนไปประกอบการตัดสินใจผลการเรียนตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ได้

4. การศึกษาประสิทธิผลรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา พบว่า ด้านความเหมาะสมความเป็นไปได้ และประโยชน์ของรูปแบบโดยรวมอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการศึกษาสภาพปัญหาการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา พบว่า 1) ครูไม่มีความรู้ความเข้าใจจุดมุ่งหมายและการสร้างเครื่องมือการวัดและประเมินผลเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้ 2) ครูไม่วิเคราะห์ผู้เรียนเป็นรายบุคคล 3) ครูไม่ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ กระบวนการศึกษาธิการ (2552) ได้สรุปรูปแบบการประเมินระดับชั้นเรียนว่าเน้นการประเมินตามสภาพจริงให้มีความรู้ความสามารถตามมาตรฐานการเรียนรู้มุ่งเน้นการประเมิน 3 ระยะ คือ ประเมินก่อนเรียน เพื่อวิเคราะห์ความพร้อมและพื้นฐานของผู้เรียนก่อนเรียนทักษะพื้นฐานของเนื้อหาที่จะเรียนของผู้เรียนแต่ละคนนำไปเป็นข้อมูลวางแผนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ประเมินระหว่างเรียนมุ่งพัฒนาตามสภาพจริงเพื่อตรวจสอบพัฒนาการของผู้เรียนให้สอดคล้องเป็นไปตามตัวชี้วัด/มาตรฐานการเรียนรู้

2. ผลการสร้างรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ใน

โรงเรียนประถมศึกษา ได้รูปแบบที่สร้างมี 4 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ศึกษาสภาพปัญหาการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา ขั้นที่ 2 สร้างรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา ขั้นที่ 3 ทดลองใช้รูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา ขั้นที่ 4 ศึกษาประสิทธิผลรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา ได้เอกสารประกอบรูปแบบ ประกอบด้วย 1) เอกสารรูปแบบ 2) คู่มือการใช้เอกสารประกอบรูปแบบ 3) เอกสารประกอบรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา สามารถนำไปใช้ประกอบในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ได้ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของบุญยิ่ง สายเมฆ (2553) ที่ศึกษารูปแบบการดำเนินการจัดการเรียนร่วมที่มีประสิทธิผลสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาในจังหวัดอุบลราชธานี ได้สรุปการพัฒนาแบบไว้ว่าเป็นวิธีการปรับปรุงหรือพัฒนาภารกิจที่ได้ดำเนินการมาแล้วอย่างมีขั้นตอนการวิจัยสามารถนำไปเป็นแนวทางในการพัฒนารูปแบบได้ คือ มีการศึกษาสภาพและปัญหาในการดำเนินการ เพื่อให้ทราบว่าจะเรื่องที่ต้องการมีสภาพเป็นอย่างไร มีปัญหาในเรื่องใดบ้าง ส่วนการสร้างรูปแบบ ได้จากการนำเอาข้อมูลจากหลายแหล่งมาสังเคราะห์รูปแบบตามกรอบแนวคิด เมื่อได้รูปแบบแล้วขั้นต่อไปนำรูปแบบไปทดลองใช้และขั้นสุดท้าย คือการประเมินรูปแบบด้วยวิธีการที่เหมาะสมกับงานวิจัย

3. ผลการทดลองใช้รูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา ผลการวิจัยจากการทดลองใช้คู่มือการใช้เอกสารประกอบรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษาและการใช้เอกสารประกอบรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา โดยนักเรียนได้ฝึกการเขียนจากเอกสารประกอบรูปแบบ ผลการทดลองการใช้เอกสารประกอบรูปแบบพบว่านักเรียนสามารถทำแบบฝึก 10 แบบฝึกได้คะแนนเฉลี่ย 88 คะแนน คิดเป็น

ร้อยละ 88.00 สรุปได้ว่า การสอนเขียนสำหรับเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้จะต้องมีการฝึก และให้เด็กได้ลงมือปฏิบัติอย่างเป็นขั้นตอน ทั้งในรูปคำ ประโยค หรือการเขียนข้อความ มีขั้นตอนการฝึกตามเอกสารประกอบรูปแบบ ดังนี้

- 1) ให้นักเรียนเขียนสัญลักษณ์ของสระ พยัญชนะ โดยกำหนดสัญลักษณ์ของรูป สัตว์ สิ่งของ
- 2) ให้นักเรียนประสมพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์จนสามารถผันเป็นคำได้
- 3) ให้นักเรียนฝึกเขียนคำอ่านของคำ
- 4) ให้นักเรียนรู้ความหมายของคำ
- 5) ให้นักเรียนฝึกแต่งประโยคจากคำ
- 6) ให้นักเรียนฝึกเขียนเรื่องหรือข้อความจากคำที่กำหนดให้สอดคล้องกับวิธีการสอนเขียนสะกดคำของผดุง อารยะวิญญู (2546) และศูนย์แนะแนวการศึกษาและอาชีพ กรมวิชาการได้เสนอแนะวิธีการสอนเขียนเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ตามลักษณะความบกพร่องคือ ด้านการเขียนตัวอักษร ด้านการเขียนสะกดคำ และด้านการเขียนเรียงความ

4. ผลการศึกษาประสิทธิผลรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษาการวิเคราะห์ข้อมูลองค์ประกอบของรูปแบบจากการประเมินประสิทธิผลความเหมาะสม ความเป็นไปได้ และประโยชน์ของรูปแบบ โดยใช้แบบสอบถาม พบว่า ความเหมาะสมของรูปแบบอยู่ในระดับมาก ความเป็นไปได้ของรูปแบบอยู่ในระดับมาก และประโยชน์ของรูปแบบอยู่ในระดับมาก ซึ่งรูปแบบการวัดและประเมินผลระดับชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียน มีประโยชน์ต่อนักเรียน คือ 1) ช่วยให้นักเรียนประเมินตนเองและทราบว่าตนเองมีความรู้ ความเข้าใจ และจะแก้ไขจุดบกพร่องอย่างไร 2) สร้างแรงจูงใจนักเรียนในการเรียนรู้และนำผลการวัดผลและประเมินผลมาประกอบในการตัดสินใจ เลือกแนวทางในการศึกษา 3) ทำให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอน ในแต่ละครั้งทำให้เกิดความคิดรวบยอดในการเรียนการสอน มีประโยชน์ต่อครูผู้สอน ดังนี้ 1) ช่วยให้นำผลการวัดผลและประเมินผลมาใช้ในการพัฒนานักเรียนรายบุคคลได้อย่างเหมาะสม 2) ช่วยให้ครูสามารถคัดกรองนักเรียนและส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาตนเองได้ 3) ช่วยเป็นข้อมูลสำหรับฝ่ายแนะแนว ฝ่ายบริหาร ในการวางแผนพัฒนานักเรียนมีประโยชน์ต่อผู้ปกครอง คือ 1) ช่วยให้ผู้ปกครอง ตรวจสอบผลการเรียนของนักเรียนและส่งเสริมศักยภาพนักเรียนได้ 2) ช่วยในการตัดสินใจของผู้ปกครองในการสนับสนุน

การศึกษาต่อของนักเรียน 3) ช่วยสะท้อนผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสำหรับครูผู้สอน ผู้บริหารสอดคล้องกับแขก บุญมาทัน (2556) และ Mehrens and Lehmann (1973) ซึ่งได้สรุปประโยชน์ของการหาประสิทธิภาพของรูปแบบต่อการวัดและประเมินผล ดังนี้ 1) ประโยชน์ต่อครูคือช่วยให้ทราบพฤติกรรมของนักเรียน ปรับปรุงกระบวนการสอนให้มีประสิทธิภาพประกอบการตัดสินใจของครู 2) ประโยชน์ต่อนักเรียนคือช่วยกระตุ้นเป็นข้อมูลย้อนกลับให้การเรียน ของนักเรียนมีประสิทธิภาพ 3) ประโยชน์ต่อการแนะแนวในด้านต่างๆ แก่แก่นักเรียนและครู 4) ประโยชน์ต่อการบริหารเป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจของผู้บริหาร 5) ช่วยให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนทราบวัตถุประสงค์ของการเรียนและเข้าใจบทเรียนเพิ่มขึ้น 6) นำผลการเรียนไปประกอบการแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดกับนักเรียน ช่วยให้ฝ่ายแนะแนวแนะนำการเรียนหรือแนะแนวอาชีพได้ถูกต้อง 7) ช่วยให้ฝ่ายแนะแนวเสนอแนวทางปรับปรุงแก้ไขการเรียนการสอนต่อผู้บริหารช่วยในการวางแผนการเรียนการสอน และการบริหารโรงเรียนให้ถูกต้องยิ่งขึ้น 8) เป็นข้อมูลในการตัดสินใจเกี่ยวกับการทำงานหรือการศึกษาต่อของบุตรหลาน

ข้อเสนอแนะ

1. รูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษาสามารถนำไปใช้กับนักเรียนกลุ่มเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้ด้านการเขียนได้อย่างเป็นรูปธรรม ครูควรนำรูปแบบไปประยุกต์ใช้กับเนื้อหา การสอนตามบริบทของแต่ละโรงเรียนเพื่อพัฒนานักเรียนให้มีความสามารถด้านการเขียนที่ดีขึ้น
2. การนำรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ในโรงเรียนประถมศึกษา ต้องเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงประโยชน์และต้องจริงจังและจริงใจต่อการพัฒนานักเรียน เพราะเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการวัดผลและประเมินผลระดับชั้นเรียนให้ประสบความสำเร็จได้
3. ควรนำรูปแบบการประเมินทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ไปใช้ในการจัดการศึกษากรณีการคัดกรองแล้วพบว่า นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ด้านการเขียนจะต้องจัดทำแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) และ แผนการจัดการเรียนรู้เฉพาะบุคคล (IIP)

4. สามารถนำผลการฝึกทักษะการเขียนจากเอกสารประกอบรูปแบบไปตัดสินผลการเรียนตามแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ได้

5. ผู้ปกครองสามารถนำเอกสารประกอบรูปแบบไปใช้ในการสอนเสริมให้กับนักเรียนในปกครองด้วยตัวเองได้

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยรูปแบบการดำเนินการประเมินทักษะในด้านอื่นๆ เช่น ด้านการอ่าน ด้านการคิดคำนวณ ด้านปัญหาที่เกิดจากการบกพร่องทางการเรียนรู้

2. ควรศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการวัดและประเมินผลในเชิงลึกอันจะนำไปสู่รูปแบบที่ดีที่สุด สามารถให้ผู้บริหาร ครูผู้สอน โรงเรียนได้นำไปปรับใช้ในการจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ควรศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์จากอาจารย์ ดร.อมรรัตน์ พันธุ์งาม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ประกาศิต อานุกาญจน์ อาจารย์ที่ปรึกษาและแนะนำแนวทางในการพัฒนางานวิจัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เสนอ ภิรมจิตร์ม่อง ผู้ทรงคุณวุฒิที่เสนอแนะในการปรับปรุงงานวิจัย ขอขอบคุณผู้เชี่ยวชาญทุกท่านที่ได้กรุณาตรวจสอบรายละเอียดของเครื่องมือวิจัย คณะครู ผู้บริหาร นักเรียน โรงเรียนต้นแบบการเรียนรวม โรงเรียนบ้านสำโรงพลันและโรงเรียนบ้านหนองเชียงทูน ที่ให้ความร่วมมือในการวิจัย ผู้วิจัยขอขอบคุณจากความดีครั้งนี้แก่ บิดามารดาครูอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่กำลังใจในการวิจัย

เอกสารอ้างอิง

แขก บุญมาทัน. การพัฒนาศักยภาพด้านการวัดและประเมินผลเพื่อยกระดับการเรียนรู้ของนักเรียนในการปฏิรูปการศึกษาของครู โรงเรียนเครือข่ายฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ครูคณะครุศาสตร์. เพชรบูรณ์: คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์, 2556.

บุญยิ่ง สาเมฆ. รูปแบบการดำเนินการจัดการเรียนร่วมที่มีประสิทธิผลสำหรับนักเรียนที่มีปัญหาในการเรียนรู้ในสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาในจังหวัดอุบลราชธานี. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี, 2553.

ประจักษ์ ทองเลิศ. การศึกษาคำยาวสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วม ประเภทบทพร้อมทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำ ปีการศึกษา 2546. ศรีสะเกษ: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 3, 2546.

—————. การศึกษาการสร้างและพัฒนาคู่มือครูการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วมประเภทบทพร้อมทางการเรียนรู้ (LD) ด้านการเขียนสะกดคำชั้น ป.3. ศรีสะเกษ: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาศรีสะเกษ เขต 3, 2549.

ผดุง อารยะวิญญู. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : แวนแก้ว, 2544.

—————. รวบรวมเอกสารทางวิชาการเกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการศึกษาพิเศษคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2546.

ศึกษาธิการ, กระทรวง. กำหนดประเภทและหลักเกณฑ์ของคนพิการทางการศึกษา พ.ศ. 2552. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์ การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด, 2552.

—————. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 กรุงเทพฯ: อักษรไทย, 2546.

—————. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2551.

เสนอ ภิรมจิตร์ม่อง. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล. ในเอกสารประกอบการสอนวิชาการประเมินหลักสูตรและการเรียนการสอน. หน้า 2 หลักการประเมินผลการศึกษา อุบลราชธานี: คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏอุบลราชธานี, 2545.

Mehrens, W.A. and I.J. Lehmann. **Measurement and Evaluation in Education and Psychology**. New York: Holt, Rinechart and Winston, 1973.